

Csender Levente

Kisisti a kirakatban

Histoire Ziegler Géza bajuszára

Kisisti leszállt a vonatról, körülnézett, hogy merre is induljon el, aztán amerre a tömeg, ő is arra ment. Egy cigányasszony lépett oda hozzá, kezébe vette Kisisti tenyerét, belenézett jól a szemébe: a testedből fogsz meggazdagodni, mondta donyánykarcos hangon. Kisisti elhúzta a kezét és elsietett, ki a nagykorútra. Kérdősködött, sokat bolyongott, mire elért batyujával a kollégiumba. Közben forgatta a cigányasszony szavait a fejében, hallott már effélét, hogy vannak nők, akik a testükből élnek a nagyvárosban, de hogy ő nem nő, az nem lehet, hogy ő a testéből. Különben is, azért vette ki az apja a falusi iskolából, és küldte fel a nagyvárosba, hogy előbb-utóbb doktor legyen, ne ganajtúró bogár. Hát csak azért is az eszéből, abból a pengeélesből fog megélni, amit Géza bá annyit dicsért. El is végezte a gimnáziumot szépen, nem volt semmi akadály. Hacsak az nem, hogy lépten-nyomon leparasztották a pesti gyerekek, és ezzel kijelölték a helyét a periférián. Rocker lett Kisisti, dohányzott titokban a kollégium végében, kilógott az ablakon bulizni, de egy-két fegyelmivel megúsza, nevelőtanárával jóban volt, így a szülei nem tudtak meg a trógerségeiről semmit. Mire leérettségizett, tudta, hogy nem akar sem orvos, sem káplán lenni, hanem jogászdoktor. Dr. Kisistenes.

Be is iratkozott a jogra, de már az első nap elbizonytalanodott, mikor bement a jogi fakultásra, megkereste a szemináriumi termet, ahol a jogi preambulium volt. Amikor belépett, döbrent csend fogadta. Nézték a Budáról leereszkedő ifjú jurátusok a csapzott, bőrdzsekis, mackónadrágos, weszkó csizmás Kisistit, és nem értették, hogy ez most honnan vagy hogy. Kisisti rögtön érezte, hogy itt valami nincs rendben, ezek nem úgy néznek rá, ahogy kéne, ezek közé ő soha nem fog tartozni. Így is lett. Hiába volt penge római jogból, nem kapott helyet a kocsmaasztalnál az évfolyamtársak közt, se nőt, aki hajlandó lett volna vele táncolni a jogászbálon. Olyan volt, mintha az érinthetetlenek kasztjába tartozott volna. Egy ideig hallgatta a polgárjogot, de aztán hamar abba is hagyta, és átiratkozott a tanárképzőre matematika–rajz szakra.

A tanárképzőn volt még néhány hozzá hasonló csodabogár. Ott csak a báránybőr szütyőjén röhögtek, amit aztán egyszer a kollégiumba menet átdobott egy kerítésen, s a dobermannok jót vitatkoztak rajta. Emlékezett egykori tanítójára, Géza bára, és olyan akart lenni, mint ő. A tanárképzőn fogalom volt Kisisti neve. Minden reggel ötkor kelt, és nyolcig tanult, rajzolt, mikor mit kellett. Nyolckor lenyomott ötven fekvőtámaszt, megette az otthonról befőttesüvegbe porciózott nyulat, és ment órára. Az öreg Istenes nem örült annak, hogy nem lesz a fia jogászdoktor, de azért hiz-

lalta a bikákat, hogy a fia tanítási költségeit fedezze. Abban maradtak, hogy legyen diplomája. Minden évben felutazott a nagyvárosba egy hízott bika, s egy pár tucat szárnyas, bárány, desznyó lesütve, üvegekbe porciózva.

Kisisti elvult a nagyvárosban, csak egy baja volt, hogy nem talált egy olyan bőrdzsekis, mackónadrágos, weszkó csizmás csajt, mint ő. Pedig már nagyon kellett volna. Láтта, hogy mindenki turbékol jobbra balra, ő meg magányosan sétálgatott a Campuson, beszélgetett a madarakkal, mint Szent Ferenc. Mondták is Kisistinek, hogy nincs neki semmi baja, csak száz évvel később született. Ezen az sem segített, hogy summa cum laude diplomázott.

Az Öreg Istenesék nagy lépésre szánták el magukat. Eladták mind a tizenegy bikát, hogy letegyenek a banknak egy induló összeget, hogy megkapják azt a svájci frank alapú hitelt. Mondta is az öreg Istenes egy köteg pénzzel a zsebében, hogy a bank akkor tartja föléljük az ernyőt, amikor süt a nap. Vettek a Keleti pályaudvar közelében egy kis lakást a gyerekeknek, de mikor megugrottak a törlesztőrészek, Kisisti lekapcsolta a fűtést, fázott éjszaka, két vastag mackónadrágot vett fel, pokrócot terített magára, és úgy jött-ment a hat méter belmagasságú lakásban, mint egy társtalan kísértet, nem ismert senkit sem közel sem távol. Otthon sem mert elmondani, hogy éjszakánként didereg. Munkát vállalt, egy telemarketinges cégnél bankkártyákat értékesített, reklámfilmekben szerepelt, de a hó végére alig-alig jött ki nullára.

Aztán látott egy újságban álláshirdetést, jelentkezett és elment tanítani a nyóckerbe. Ott bejött a mackónadrág, veszkócsizma, bőrdzseki. Elhelyezkedett egy késelős helyen, mindig volt nála egy tescós szatyor színes ceruza, bement órára, kiöntötte az asztalra, azt csak ennyit mondott: rajzolatok. Kisisti akkor már nem volt motivált, nem akart Géza bára hasonlítani, csak túlélni, hogy mit, maga se tudta, de túl kellett élni. A tanítás legalább valami havi fixet jelentett, de nem fedezte a törlesztőrészt. Pechjére beleszeretett Lakatos Rubinába, egy jól fejlett csöcsös cigánylányba. Mi történt köztük, senki nem tudta pontosan, de egy ólomszínű délutánon megjelent Kisisti ajtajában Lakatos Rubina apukája, Lakatos Kevinközner egy barátjával, és elkezdte a bútorokat szálkásítani, az edényeket szilánkozni. Kisisti meg ment a nyomukban, és a PTK magánlaksértésre vonatkozó passzusait olvasta fel nekik hangosan (ez a könyve még a jogról maradt). Rubina apukája és a barátja jól dolgoztak, a lakásban nem nagyon maradt semmi használható, Kisistinek megmondták, hogy ha még egyszer meglátják a jány körül, kitépik a szívét, megsütik és megeszik. Az esetnek gyorsan híre ment. Kisistit kirúgták az iskolából az affér miatt. Otthonról is elapadt az apanázs. Jöttek a banktól a felszólítások, a kérő, fenyegető telefonok, de Kisisti nem tudott fizetni. Öreg Istenesék nem tudták, hogy mi történik Kisistivel, ők biztosak voltak abban, hogy a gyerekekkel minden rendben.

Már nem nagyon volt felfelé. Megjelent a végrehajtó is szánakozó arccal, de sem-

mit nem tudott foglalni, mert a lakás minden felszerelése elemeire volt bontva. Felvette a jegyzőkönyvet, és elment. Kisisti kínjában lefeküdt a laminált padlóra, betakarózott vastagon, és elaludt. Álmában a Margit hídon gyalogolt át éjszaka, megállt egy pillanatra, eszébe jutottak Arany János hősei a balladából, akik vesztettek, és belevetették magukat a Dunába, ...fogadd be nyílt örvénytorok, már elkészült arra, hogy belevesse magát a mélybe, de akkor valami vagy valaki azt suttogetta, hogy ne, még ne, ... és akkor ő lesétált a hídról, végig a Margit körúton. Közben eszébe jutott, hogy miből fog meggazdagodni. Celeb leszek, gondolta. Már virradt, mikor a Vérmezőre ért. Betért egy kapualjba, ahol egy érces hangú nő szólította le. Nem akarsz? És ő ment vele fel az emeletre, hagyta, hogy történjen, aminek történnie kell. Megtörtént. Pisti nem tudta még, hogy egy kicsi jónak mekkora ára van, csak akkor, mikor altájon viszketni kezdett. Álmában még kapott egy jó kis trippert is, de nem ijedt meg, megtanulta a nagyvárosban, hogyan kell a hátrányt előnnyé változtatni. Bérelt egy kirakatot a Vérmezőn, berendezte oda a lakását, kifeküdt egy kanapéra, és ott ápolta a tripperes brét a járókelők szeme láttára. Kimatekozta, hogy napi fél deci vizet kell meginnia, hogy ne haljon szomjan, de nem volt hajlandó hűgylni, míg meg nem gyógyul. Felhívott egy-két tévécsatornát, akik azonnal ráharaptak a témára, egy óra múlva már élőben jelentkeztek a helyszínről. A másnapi bulvár címlapon hozta *Kirakta a löcsöt a rocker* címmel. Befutott celeb lett. Mindenki Kisistiről beszélt. Vitaműsorok indultak a tévében róla. Éjszaka is zárandokoltak oda az emberek, hogy láthassák a kirakatembert. Mikor elérkezettnek látta az időt, Kisisti leeresztette a redőnyt, kiírta, hogy 1000 forint / 5 perc. Mindig volt valaki a báméskodók közt, akinek megért ennyit a látvány. Jelentkezett Kisistinél egy cég is, aki webkamerát is felrakott a kirakatába, és már nemcsak a nagyvárosiak láthaták, hanem az egész világ. Világstár lett. Bejárta az internetet. Dólt a lóvé. Mikor degeszre kereste magát, végképp lehúzta a redőnyt. Kiírta, hogy rögtön jövök, és elhúzott. Kifizette a banknak a lakást, vett egy bűnnagy amerikai Fordot, azzal ment haza, de otthon fekete gyászfüggöny volt a kapun. Az Öreg Istenes halálhíre várta, aki meglátta fiát a tévében, és belehalt a szégyenbe: az anyja is belebetegedett, töpörödött öregasszony lett.

Kisisti csatagosan ébredt. Felugrott, letolta a gatyáját, hogy minden rendben van-e, és megnyugodott, hogy az altájon mindent okés. A zsebébe is belenyúlt, hogy a köteg pénz megvan-e, de nem volt. Eszébe jutottak a cigányasszony szavai. A testedből fogsz meggazdagodni. Járkált fel-alá a lakásban, próbálta megfejteni az álmát, de nem sokra jutott. ...Csengettek az ajtón. Jöttek a bank megbízott emberei, és vitték a lakást pozdorjástól. Kisisti átadta nekik a kulcsot, és ő egy szimatszatyorral meg egy közepes méretű gurulós bőrönddel leliftezett a kapu elé. A postaládáról levette a nevét, és kiment stoppolni az autópálya mellé. Ment egyenesen haza. Egy lengyel kamionos vette fel, és vitte a kapuig. Hazaérve Kisisti látta, hogy az apja,

megőszült, a szemöldöke benőtt, a sarokban ül a szalmadikón, pipázgat, már nem is hall, nem is lát rendesen, az anyja reszkető kézzel formázza a szilvás gombócot. Hálistennek megsüketültem, kiabálta, az Öreg Istenes a dikóról, felállt és meglapogatta a fiát. Az anyja először nagyon megörült a fiának, de amikor Kisisti elmondta, hogy ő nem látogatni ment, hanem örökre, ő már nem akar visszamenni többé a nagyvárosba, akkor borzasztóan kétségbeesett, hogy ők ezért tanították így meg úgy, hát nem volt neki jó Pesten, lakása van(ő nem tudta, hogy már nincs), munkája van (ő nem tudta, hogy már nincs), haragudott a fiára, hogy a vagyont beleölték a taníttatásába, és miért akar ő oda visszamenni, ahol semmi sincs. Az osztálytársai is mind elmentek, aki maradt, már mind alkesz. Nem értette meg a mama, hogy több ezren lézengenek a nagyvárosban diplomával, a kutyának nem kellene, mennek a Tescóba árufeltöltőnek. Nem lehetett neki megmagyarázni, hogy nem akar már a fia se tanár, se celeb lenni, csak élni akar meg boldog lenni. Bikákat akar, desznyót, törpe nyulat, azok hálásak, szaporodnak, bőrt, húst adnak. Fölhúzta Kisisti a csizmát, körülnézett, mennyi az anyyi, kiment az anyai, nagyanyai földekre, körüljárta. Meglegyintette a föld ereje, érezte a friss széna illatát, látta az állatok szelíd tekintetét. Kiment a dombtetőre, körbenézett, ellátott ötven kilométerre egész körbe a szelíd dombokon. Nagy tervei lettek hirtelen. Álmából csak annyit akart megvalósítani, hogy vesz egy bűnnagy amerikai Fordot, meg még megtoldotta, hogy vesz traktort, gépeket, felduzzasztja újra a bikaállományt...

Karácsonyra a betlehemi jászol köré, amit az öreg ősöknek csinált, már a saját állatai állnak. Megbékélt a világgal. Minden reggel két órán keresztül hordta a vizet a közkútról a jószágnak. Itatott, ahogy évszázadokon át csinálták...Ráállt a nyúltenyésztésre is. Elkezdett nyulakat szaporítani, nyúlkolbászt tölteni, felfüstölni, most övé a földkerekség legjobb törpenyúlkolbásza. Honlapot készítettett, www.torpenyulkolbasz.hu, a logója egy tapsifüles angyalszárnyakkal és glóriával, amint száll a kolbásztöltő felé, hogy feláldozza magát.